

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Č.Budějovicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28.3.2000 samosoudcem Mgr. Radkem Martínkem

t a k t o :

Obžalovaný

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 6.9.2000

Okresní soud v Českých Budějovicích

dne 14.9.2000

nar. [redacted] v [redacted] bytem [redacted]
 č. [redacted] přechodně bytem [redacted] t.č. [redacted]

u z n á v á s e v i n n ý m , ž e

- dne 20.2.1998 v ulicích města [redacted] řídil osobní motorové vozidlo tov.zn. [redacted]

- dne 6.3.1998 v době kolem 3.25 hodin řídil po silnici z [redacted] do [redacted] a poté i v [redacted] rovněž osobní motorové vozidlo tov.zn. [redacted] přesto, že rozhodnutím Policie ČR, Okresního ředitelství, Dopravního inspektorátu v [redacted] č.j. [redacted] ze dne 5.8.1997, které nabylo právní moci dne 24.8.1997, byl mu pro přestupky dle ustanovení § 22 odst. 1 písm.b), § 30 odst. 1 písm.h) zák. č. 200/90 Sb. v platném znění, uložen vedle peněžité pokuty i zákaz řízení motorových vozidel na dobu 16ti měsíců, když výkon tohoto trestu trval od 28.5.1997 do 27.9.1998,

t e d y

mařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu tím, že vykonával činnost, která mu byla zakázána,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm.c) tr.zákona,

a o d s u z u j e s e z a t o

podle § 171 odst. 1 tr.zákona k trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců, přičemž dle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr.zákona se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 49 odst. 1 a 50 odst. 1 tr.zákona se obviněnému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 2 (dva) roky.

O d ů v o d n ě n í :

Důkazy provedenými v přípravném řízení a v průběhu hlavního líčení byl zjištěn skutkový děj popsany shora ve výroku rozsudku.

Obžalovaný se k trestné činnosti prakticky doznal, když uvedl, že dne 20.2.1998 mu Městská policie v [redacted] dala na uvedený automobil tzv. botičku, požádala jej, aby automobil přeparkoval, což také učinil. Na svou obhajobu dodal, že v tu dobu podnikal v oblasti [redacted] a autem zavážel zboží do práce, když neměl jinou možnost zajistit si zásobování svého podniku. K jízdě ze dne 6.3.1998 obžalovaný uvedl, že byl předmětného dne kontrolován Policií ČR, poté co do [redacted] přijel z [redacted]. V obou případech řídil motorové vozidlo, ačkoli si byl vědom aktuálního zákazu řízení motorových vozidel, věděl o tom, že mu řidičský průkaz byl odebrán.

Trestná činnost obžalovaného, kromě jeho doznání, je dále prokázána svědeckými výpovědmi [redacted] a [redacted], příslušníků Policie České republiky, resp. Městské policie, kteří v uvedených dnech prováděli kontrolu dokladů obžalovaného a učinili zjištění, že tento řídil vozidlo bez řidičského průkazu, resp., že předtím mu byl řidičský průkaz za jízdu pod vlivem alkoholu zadržen na dobu 16ti měsíců.

Z rozhodnutí o přestupku vydaném Policií České republiky - Okresního ředitelství Dopravního inspektorátu v [redacted] č.j. [redacted] ze dne 5.8.1997, které nabylo právní moci

dne 24.8.1997 vyplývá, že obžalovanému byl pro přestupky dle ust. §§ 22 odst. 1, písm.b), 30 odst.1, písm. h) zákona č. 200/1990 Sb. v platném znění, uložen vedle peněžité pokuty i zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 16ti měsíců, když výkon tohoto trestu měl trvat od 28.5.1997 do 27.9.1998. Stalo se tak z důvodu, že obžalovaný řídil pod vlivem alkoholu motorové vozidlo, způsobil tak dopravní nehodu a z místa dopravní nehody ujel. Tato skutečnost je rovněž soudem zjišťována z evidenční karty řidiče - obžalovaného.

Po provedení všech důkazů, které soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemném souhrnu, dospěl soud k jednoznačnému závěru, že obž. ve výše uvedených dnech řídil po veřejné komunikaci osobní vozidlo, ač mu byl výše uvedeným pravomocným rozhodnutím uložen trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 16ti měsíců. Obžalovaný tak tímto jednáním bezesbytku naplnil skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm.c) tr.zákona.

Ve výše uvedeném jednání obžalovaného byl původně obžalobou dále spatřován v jednočinném souběhu s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1, písm. c) tr. zákona i trestný čin neoprávněného užívání cizí věci dle § 249 odst. 1 tr.zákona. Tohoto jednání se měl obžalovaný dopustit tím, že předmětný automobil používal bez souhlasu a vědomí jeho vlastníka [redacted] a oprávněné užitelky [redacted]

Obžalovaný se k této části obžaloby vyjádřil tak, že předmětný automobil v minulosti používal se souhlasem jeho majitele [redacted] [redacted], či právě s jejím souhlasem. Takovýmto způsobem používal vůz po období od léta 1997 až do března 1998, tedy do okamžiku, kdy trval [redacted] Vůz byl obžalovaným [redacted] užíván především k zásobování [redacted] Obžalovaný rovněž uvedl, že předmětným automobilem několikrát vezl, a to především v létě 1997, také majitele automobilu [redacted] a to v případech, kdy tento potřeboval někam odvézt. Pokud jde o použití auta ve dnech 20.2. a 6.3.1998 pak obžalovaný uvedl, že výslovný souhlas k užití automobilu v tyto dny od [redacted] [redacted] sice nedostal, ale vzhledem k tomu, že automobil užíval za jejího souhlasu i souhlasu [redacted] i v předchozí době, měl za to, že jej může použít i ve dnech 20.2. a 6.3.1998.

K této skutečnosti byla vyslechnuta svědkyně [redacted] [redacted] která uvedla, že předmětný automobil měla k příležitostné dispozici od [redacted] Automobil užívala výlučně ona, když obžalovaný neměl řidičské oprávnění. Pokud si ho někdy půjčil, pak to bylo bez jejího výslovného souhlasu. Zásobování [redacted], který měla spolu [redacted] pak prováděla buď sama, nebo další v [redacted] zaměstnaná osoba [redacted]. Dále dodala, že neví z jakého důvodu obžalovaný nemá řidičský průkaz. Vzhledem k

námítce obžalovaného, že svědkyně musí vědět proč řidičský průkaz nemá, když byla přítomna dopravní nehodě, v důsledku které mu byl ŘP odebrán, a byla přítomna i dalším jeho neoprávněným jízdám, při kterých byl obžalovaný přistižen orgány Policie ČR bez ŘP, soud reagoval dotazem, na nějž svědkyně odpověděla, že si na tyto skutečnosti nevzpomíná.

Svědka [redacted] majitel předmětného vozidla uvedl, že obžalovaný původně užíval automobil s jeho vědomím a souhlasem pouze v období kolem léta 1997. Svědek se někdy ke konci roku 1997 od jisté autopůjčovny v [redacted] a posléze od Policie ČR dozvěděl, že obžalovanému byl řidičský průkaz odebrán. Nejenom z tohoto důvodu pak nadále nesouhlasil s tím, aby [redacted] obžalovanému automobil půjčovala. Na toto ji výslovně upozornil i v okamžiku, kdy si od něho někdy v únoru 1998 automobil půjčovala s tím, že si chce od obžalovaného [redacted] neboť v té době [redacted]. Dodal, že [redacted] klíčky k předmětnému automobilu k trvalé dispozici nedával.

Soud považuje za věrohodná tvrzení majitele vozidla - svědka [redacted] že obžalovanému souhlas k užívání předmětného vozu v posuzované dny tj. 20.2. a 6.3.1998 nedal, resp. nebyl s užíváním automobilu obžalovaným srozuměn. Na tuto věrohodnost je soudem usuzováno nejen s ohledem na svědkem učiněná zjištění, že obžalovaný není držitelem řidičského průkazu, ale dále i s ohledem na skutečnost, že [redacted] obžalovaného [redacted] v inkriminované době již skončil. Navíc obžalovaný svědkovi dlužil poměrně značnou finanční částku. Nabízí se však otázka (a v tomto ohledu soud hodnotil svědeckou výpověď [redacted] v kontextu s vyjádřením obžalovaného), zda byl tento postoj majitele vozidla svědkyni obžalovanému výslovně sdělen. S ohledem na zjištění, že obž. [redacted] po dobu [redacted]

[redacted] považuje soud za věrohodné tvrzení obžalovaného, že užíval automobil s vědomím oprávněné užitelky, tedy s jejím souhlasem, byť v uvedených dnech se souhlasem jen konkludentním. Naopak výpověď svědkyně považuje soud za neobjektivní z důvodu, že by si jen velmi těžko nepamatovala tak nepříjemnou událost, že byla jako spolujezdec účastníkem dopravní nehody o níž hovořil obž. a za níž mu byl odebrán řidičský průkaz. Svědkyně rovněž ne zcela pravdivě vypovídala ohledně skutečnosti, že obžalovanému výslovně zakázala užívat předmětný automobil. Lze se domnívat, že svědkyni nepravdivě uváděný nesouhlas, mohl být rovněž do jisté míry zapříčiněn její obavou z reakce [redacted] na neuposlechnutí jím daného zákazu obžalovanému vozidlo půjčovat.

Lze tedy uzavřít, že skutečnost byla taková, že obžalovaný souhlas majitele s užíváním předmětného automobilu sice neměl, avšak pokud obžalovaný, vzhledem k předchozí zkušenosti, mohl důvodně předpokládat, že vozidlo užívá nadále se souhlasem oprávněné užitelky, nemůže být k jeho tíži konstatováno, že zcela jistě věděl o nesouhlasu s užíváním automobilu ze strany jeho majitele. Obžalovaný tedy jednal v tzv. skutkovém omylu,

přičemž po subjektivní stránce lze obžalovanému přičítat pouze zavinění maximálně ve formě vědomé nedbalosti. Vzhledem k tomu, že trestný čin neoprávněného užívání cizí věci dle § 249 odst. 1 tr. zákona, alinea první, k naplnění skutkové podstaty tohoto trestné činu po subjektivní stránce vyžaduje úmyslné zavinění, je vyloučeno, aby jednání obž. bylo hodnoceno jako uvedený tr. čin, neboť právě postrádá požadovanou formu zavinění, tedy úmysl neoprávněně se zmocnit cizí věci a přechodně ji užívat.

Jak již naznačeno výše tohoto trestného činu se měl obžalovaný, dle obžaloby, dopustit v jednočinném souběhu s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí. Pakliže obžalovaný nenaplnil subjektivní stránku trestného činu neoprávněného užívání cizí věci, dle příslušného zákonného ustanovení, musela být tato právní kvalifikace z výroku o vině obžalovaného vypuštěna.

V souhrnu těchto faktů, při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil nejen společenskou nebezpečnost jednání obžalovaného, ale i jeho přístup k projednávané trestné činnosti, motivaci a možnost nápravy, za situace, kdy obžalovaný nebyl dosud soudně trestán, zásadně negativní poznatky nebyly na jeho osobu zjištěny ani z místa bydliště. Soud rovněž zohlednil polehčující okolnost spočívající v doznání obžalovaného k trestné činnosti. Vzhledem k těmto okolnostem soud uložil jmenovanému přiměřený trest odnětí svobody v trvání 4 měsíce, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na kratší zkušební dobu, konkrétně v trvání 18ti měsíců, během níž by měl obžalovaný řádným způsobem života prokázat, že případného přímého výkonu trestu odnětí svobody nebude třeba.

Spolu s tímto trestem je obžalovanému dále ukládán trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let, tedy mírně nad spodní hranicí zákonného rozpětí, když trest zákazu činnosti lze uložit od 1 roku až do 10ti let. Důvodem pro uložení tohoto trestu je právě skutečnost, že obžalovaný je řidičem velmi nedisciplinovaným, neboť přestože byl rozhodnutím správního orgánu postižen zákazem řízení motorových vozidel, tento zákaz opakovaně nerespektoval. Navíc sám obžalovaný sdělil, že ještě v dalších dvou případech řídil motorové vozidlo bez řidičského oprávnění, avšak byl omilostněn, neboť se na toto jednání vztahovala amnestie prezidenta republiky ze dne 3.2.1998. Jakkoli tato skutečnost nemůže být kladena k tíži obžalovaného, přesto jen dokresluje jeho přístup k "respektování" zákazu činnosti. S ohledem na tato zjištění dospěl soud k závěru, že byly splněny podmínky, předpokládané ust. §§ 49 a 50 tr. zákona, upravující trest zákazu činnosti. Měl-li soud případně uvažovat o uložení jakéhokoli alternativního trestu, vedle již zmíněného trestu zákazu činnosti, konstatuje že s ohledem na osobní poměry obžalovaného [redacted] nejsou pro jakýkoliv alternativní trest splněny zákonem předpokládané podmínky. Konkrétně - obžalovaný je, dle svého vyjádření, [redacted], takže za těchto okolností by nebylo účelné ukládat peněžité trest a jeho nedisciplinovanost pak, dle přesvědčení soudu, neskýtá jakoukoli záruku, že by případně vykonal trest

obecně prospěšných prací, pokud by takový trest byl soudem ukládán.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení podat odvolání ke Krajskému soudu v Č. Budějovicích, prostřednictvím soudu podepsaného.

Okresní soud v Č. Budějovicích 28.3.2000

Mgr. Radek Martínek
samosoudce